

ÚTINAPLÓ

Preludium: a Nysa históriája

Slovakia

A Nysa Częstochowában lett a miénk, 2011. áprilisában. Pestre kellett hazavezessük, hogy május 6-án nekivághassunk *Az Útnak*. Krakkóig jól bírta a gyűrődést, ott azonban beadtuk a szervizbe teljes átvizsgálásra, hogy biztosan bevállaljon 3200 km-t. A krakkói szerelő: „nyugi!” felkiáltással nekilátott és két hét alatt menetekész állapotra kalapálta. Elindultunk.

1. tréler

150 km után, éjjel, valahol Szlovákiában, lerobbantunk.

A szlovák srác nagyon kedves volt és egy halom pénzért visszaszállította a Nysát a krakkói szervizbe.

2. tréler

A krakkói szerelő „nyugi!” felkiáltással nekilátott és három nap alatt menetekész állapotra kalapálta. De azt mondta, csak rövidtávon futtassuk. Úgyhogy ő inkább felpakolná egy trélerre. Rábólintottunk. És a krakkói szerelő elindult a trélerre pakolt Nysával Budapestre.

3. tréler

150 km után, éjjel, valahol Szlovákiában ...a sofőr elaludt a volán mögött, és a tréler beborult az árokba. Némi szemöldökösszevonás és ideges köhögés után sikerült nyomatékositanunk, hogy trélerre pakolt Nysánkat egy másik trélerrel visszavontassák a krakkói szervizbe.

4. tréler

A krakkói szerelő szerint a Nysának haj szála sem görbült. „Nyugi!” felkiáltással visszafogtam magam, nehogy menetkész állapotra kalapáljam a szerelőt, de ő garantálta, hogy a járgány szuperál, csak küldjek ki érte egy sofőrt, aki hazavezeti Pestre.

A Krakkóba kiküldött sofőrünk, aki húsz évig vezetett Nysákat a magyar mentőszolgálatnál, hümmögve konstatálta, hogy a Nysa nem hogy nem menetképes, de nem is indul.

Szóval...? Kitaláljátok? Megrendeltem a negyedik tréler, vontassa haza a tragacsot Pestre.

5. tréler

Reméltük, hogy majd a pesti szerviz, majd az..

Hát nem, az sem. El kellett döntenünk, hogyan tovább. Feladjuk?

Nem adtuk fel. Ennyitől nem hátrálunk.

Kellett tehát egy tréler, meg egy csörlős vontató, amely egy hónapig ráér és aránylag megfizethető. Kikerestem a neten a legkedvezőbb megoldást: Veresegyháza.

A telefonban azt mondták: a formalitások elintézése max. 40 perc ... sirály. Merthogy már május 5. volt, és másnap 10.00-re a Hősök terén kellett bemutatkoznunk.

Május 6-án reggel 8.00-ra kizötyögtünk a sofőrünkkel Veresegyházára.

8.40-kor kiderült:

- a megrendelt tréleren nem működik a csörlő, mert elveszett a távirányítója.

Miután vártunk egy másik távirányítóra másfél órát, kiderült:

- épp tegnap járt le a tréler műszaki vizsgája, de „nyugi!”, épp itt van a vizsgáztató iroda a szomszédban, és ismerősök, úgyhogy 10 perc az egész.

Fél óra múlva szólt a telefon:

- sajnos a vizsgáztató iroda egész épületében elment az áram...és a vizsgáztatást ezért pillanatnyilag lehetetlen elvégezni.

Ekkor hisztérikus nevetőgörcsöt kaptam – ugye megbocsátjátok.

Időközben azonban meghozták a csörlő távirányítóját, s ez felszárította könnyeimet.

DE!!! Ekkor ...:

- a csörlő ugyan működik, de csak felfelé húzza a verdát, lefelé nem ereszti. Vagyis ha a vontatott járgányon nem működik a fék – márpedig nem működik – akkor neadjisten.

Szóval a kölcsönzősök elmentek alkatrészt keresni. Pestre.

Délután 13.40 volt. Ekkor a sofőröm felmondott. A srácok pedig kinn vártak a Hősök terén.

6. tréler

A JólIstennel és Angyalaival folytatott jákobi küzdelmem során, mindvégig a jó öreg lengyel mondás járt az eszemben, amely eddig még mindig bevált. Nyugi – ismételtettem. Sokszor. Egymás után. Higgadtan. És némi tűnődés, majd telefonálgatás után megrendeltem az ötödik trélert.

Amelyik a Vas utcai szervizből hajlandó egy rakás pénzért bevontatni a Hősök terére a Nysát.

40 perc alatt ígérték.

Másfél óra múlva sírt a telefonom. Szinte tudtam, mit fogok hallani benne:

„tüntetnek a Hősök terén, lezárták az egész környéket...nem lehet haladni, elnézés de nem tudni mikorra érünk oda...”

...

...

Ezen a ponton kérnék egy kis empátiát.

...

...

Délután 16.00-ra befutott a Nysa, az égszínkék habtestével. A Hősök terére, amelyen immár csak pár ember lézengett a szétoszlott tüntetés után.

Néztem a járgányt, a vén banyát, amelyiket valahogy még ennyi kórság sem tudtam végképp megutálni... annyira szép kék volt.

7. tréler, ami valójában az 5.

Este 20.00-ra befutott a meglett távirányítójú, megjavított csörlőjú, levizsgáztatott tréler.

Nem adtak árkedvezményt.

És befutott az új sofőrünk, Géza is, aki kb. 10 perc alatt döntött arról, hogy nekivág velünk egy 3200 km-es, 30 napos útnak.

Köszönjük. Neki is, meg mindazoknak a srácoknak, akiknek csörlősodrony-erősségű idegszájai nem mondták fel a szolgálatot (Krzysiu, Johanna, Witek meg a többiek), akikhez nem kellett távirányító (Apu-Anyu-szomszédnéni), akik e „nehéz napokon” segítettek (Always) és főként a Gondviselésnek, hogy visszafogta a kezem, nehogy véletlenül megöljek valakit.

Pati

+ a Báthory Expressz legénysége nevében:

Szabi, Kasia, Tomek és még legalább tizenöt lelkes lélek

